

ност идеята за директен паралелизъм между език и мислене може да бъде ясно очертана и многообразието от съдържания, които може да има всяка дума, се игнорира (Тулвисте, 1991).

Сложността при решаването на проблема за взаимовръзката между триадата *език – култура – мислене* възниква от съществуващите разногласия относно понятието *култура*. Формите на поведение, приети в културата А, не съвпадат с поведенческите норми на културата Б и овладяването на новите норми на поведение за чужденец, попаднал в друга културна среда, е задача, която може да бъде съпоставена с овладяването на езика (Тарасов, 1985).

Трябва да отбележим, че проблемът за съотношението между езика и поведението (респ. мисленето) е интересен не само като взаимовлияние, но и от гледна точка на националната специфика на речевото и неречевото поведение на носителите на различни култури. Един от възможните пътища на изучаването на национално-специфичните особености на съотношението мислене, култура, поведение и език са межкултурните (междуетниковите) съпоставки на различните аспекти на културата, вербалното и невербалното поведение на носителите на езика.

Изучаването на националната специфика на различните аспекти на локалната култура може да способства оптимизирането на процеса на общуването между тези култури. Непознаването или неадекватното следване на нормите за речево и неречево поведение затруднява общуването на представители от различни етнолингвистични общности (Тарасов, 1985).

4. ЕЗИКОВАТА СИТУАЦИЯ СРЕД ТУРСКИТЕ И РОМСКИТЕ ОБЩНОСТИ В НЯКОИ РАЙОНИ НА БЪЛГАРИЯ

4.1. Турската общност

Турската общност в *Североизточна България (около Варна)* живее в контакт с другите общности – българи и роми, и освен североизточен турски диалект говори и български език.

Турската общност в *Южна България (около Кърджали)* живее в повечето случаи в хомогенна езикова среда, т.е. има контакти предимно с турско население и много малко с българско население. Тази общност говори южен турски диалект и български език.